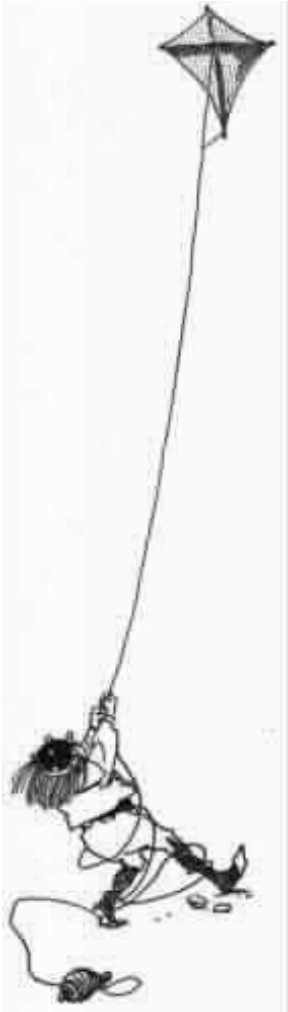

לכן העפיפונים שלו גדלו יותר ויותר עד שבסוף הנסיך בנה עפיפון שהיה גדול כמו הוא בעצמו. הוא היה גאה מאוד בעפיפון הגדול הזה ולקח אותו למישור תותי השדה כדי לבדוק את מעופו. אנשי עמק מו רבים ליוו אותו כי התעניינו מאוד בתחביב שלו.

באותו יום נשבה רוח דרומית חזקה והנסיך זינגלה, שפחד כי העפיפון יברח לו, קשר את החוט מסביב מותניו. העפיפון אמנם עף תחילה יפה אך משך חזק, כך שהנסיך יכול היה רק בקושי להחזיק אותו.

בסוף, כשכל אורך החוט היה כבר משוחרר, בא משב רוח

חזק וזינגלה המסכן הועף באוויר, בדומה לעפיפון המושך את זנבו. העפיפון התרומם גבוה יותר ויותר ומשך את הנסיך דרך ארצות

הנסיך זינגלה בארץ הקופים

אספר לכם עכשיו על ההרפתקה המשונה ביותר של הנסיך זינגלה. לולא היא נגמרה כפי שנגמרה, הרי הוא עלול היה להישאר לכוד בארץ מוזרה ביותר. אם תבדקו בביוגרפיה של הנסיך זינגלה מאת פרופ' שמידט, תראו שמגילו הצעיר ביותר הנסיך אהב במיוחד להעיק עפיפונים, וכמו גם ילדים אחרים רצה תמיד שהעפיפון החדש שלו יהיה גדול יותר מקודמו.

נחושת ועם מקל קצר בידו, ניגש אליהם
ואמר:

"אל פחד, קטנה.
היצור הזה לא יכול
לפגוע בך, כל זמן
שאני כאן!" והוא
הטה את כובעו לצד
אוזנו השמאלית
ונענע באלה שלו אל
הנסיך, כאילו לא
ידע מה זה פחד.

כעת באו בריצה שני קופים, לבושים במעילים
אדומים ועם רובים בידיהם, ואחרי שהביטו
בסקרנות על זינגלה, קראו למישהו להביא
להם חבל חזק.

"נתפוס את היצור ונכניס אותו לגן חיות" אמר
אחד מהקופים-חיילים.

"איזה מין חיה זו?" שאל השני.

"אינני יודע. אבל בטוח שאחד מהפרופסורים
באוניברסיטה שלנו ידע להגדיר אותו. ואפילו
אם לא ידע, הרי שיתנו לו איזהו שם מדעי

רבות, עד שהרוח שקטה, העפיפון הנמיך טוס
והנחית את הנסיך בצמרת עץ גבוה.

הוא שחרר את החוט ממותניו וקשר אותו
לענף העץ, כי לא רצה לאבד את העפיפון
אחרי כל העבודה שהשקיע בו.

עכשיו התחיל לרדת מהעץ, אך כשהגיע
לענפים נמוכים, עצר אותו מראה מוזר ביותר.
למטה, על הארץ, עמדו כתריסר קופים
שהביטו עליו. כולם היו מלובשים יפה וכנראה
מופתעים מאוד מהופעתו הפתאומית של
הנסיך על העץ.

"איזו חיה מוזרה!" קרא קוף זקן מאוד,

שחבש כובע משי ולבש כפפות לבנות על ידיו.

על עפו הוא הרכיב משקפי זהב והצביע על

הנסיך במקל בעל ראש זהב. לידו עמדה

קופה קטנה, לבושה בחצאית ורודה וכובע

כחול. כשראתה את זינגלה, החזיקה חזק

בידו של הקוף הזקן ונראתה מפוחדת מאוד.

"סבא!" קראה "קח אותי חזרה לאמא. אני

מפחדת שהיצור המוזר הזה ינשוך אותי."

ואז קוף גדול, לבוש במעיל כחול עם כפתורי

שיספק את הציבור."

כל הזמן הזה הנסיך זינגלה החזיק בענף העץ שעליו ישב. הוא לא הבין מילה משפת הקופים ולכן לא יכול היה לדעת על מה הם מדברים, אך הבין ממעשיהם שהם אינם ידידותיים. כאשר ראה שהביאו חבל ארוך וחזק וניסו לזרוק קצה אחד מעל ראשו, כדי לתפוס אותו, התרגז מאוד וקרא:

"די! אני מצווה עליכם! איזה מין התנהגות זו? אני הנסיך זינגלה, הבן הבכור של המונרך של מו. מאחר שהרוח נשבה במקרה לארצכם מגיע לי שתתייחסו אלי בכבוד."

אך דבריו לא הובנו על ידי הקופים, שאמרו זה לזה "שמעו איך הוא נובח! הוא מקשקש כאילו היה יכול לדבר!"
בינתיים קהל רב של קופים התאסף סביב

העץ, ביניהם ילדים-קופים יחפים וגם גברות-קופות לבושות בשמלות משי מהאופנה החדשה ביותר, וגברים-קופים מסוגים שונים. היו שם קופים מגונדרים

וקופים רציניים דמויי אנשי עסקים, וגם אי אלא שנראו כמו פוליטקאים ופקידים גבוהים. "תתרחקו כולם!" קרא אחד החיילים "אנו נתפוס את היצור ונביא לגן החיות המלכותי, ואם לא תפנו דרך, הוא עלול להלחם ולנשוך למישהו."

הקהל התרחק לטווח בטחון והחייל שוב התכונן לזרוק את החבל.
"עצור!" קרא זינגלה שוב "האם אני נראה כמו גנב שתמצו לקשור אותי? אני נסיך בעל דם מלכותי ואם לא תתייחסו אלי בכבוד, אבי המלך יבוא עם כל החייל שלו ויהרוס את הארץ שלכם."
"הוא נובח יותר חזק" אמר החייל "שים לב, הוא יכול להיות מסוכן" ומיד השליך את החבל כך שזה נכרך סביב גופו וידיו של זינגלה, והוא לא יכול היה לזוז. ואז הקוף-החייל משך בחבל והנסיך זינגלה נפל מהעץ לאדמה. תחילה קהל הקופים רצה להתקרב שוב, והחיילים קראו "תפסנו אותו. עכשיו לא יוכל לנשוך!"

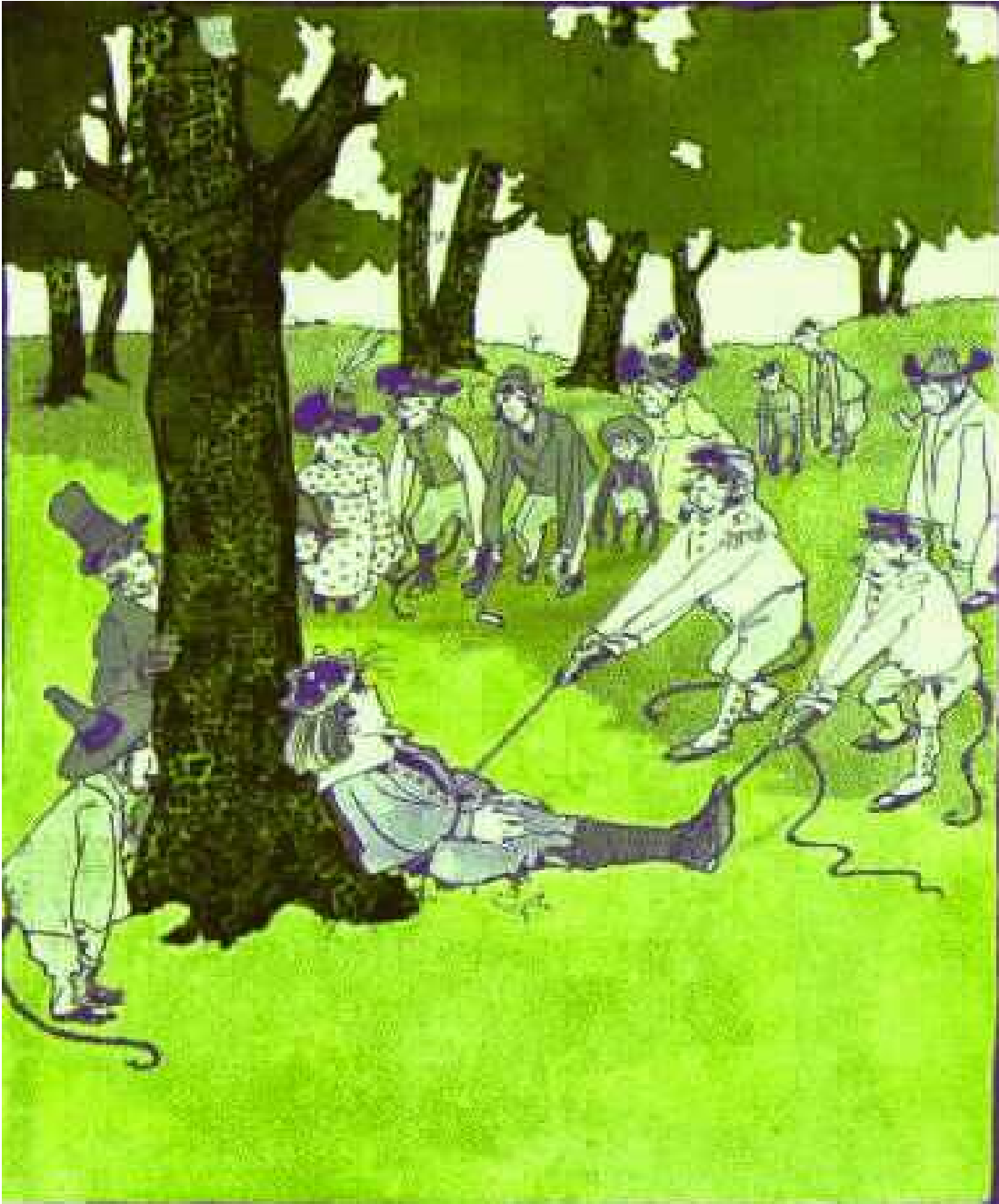
אחד מהם ניגש לנסיך, דחף אותו באלה ואמר "קום."

זינגלה לא הבין מילה, אך הרגיז אותו שדוחפים אותו במקל, ולכן קפץ על רגליו תקף את החייל, ובבעיטה הוציא את מקלו מידו.

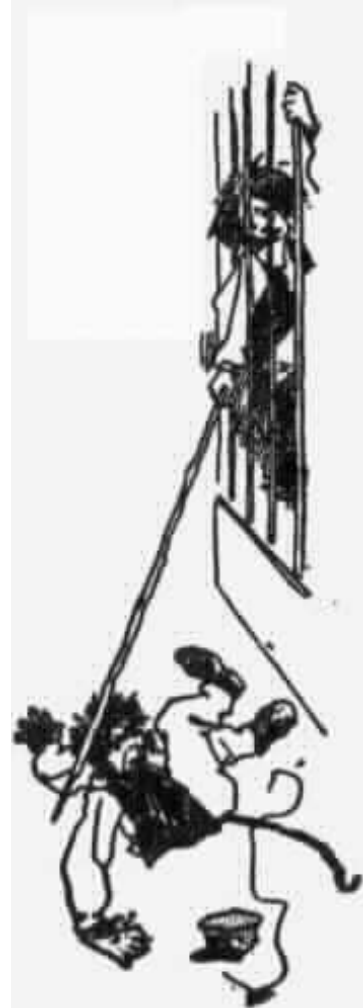
הקופים זעקו והתפזרו בכל הכוונים, אך החייל השני ניגש לנסיך מאחור והפיל אותו בקת הרובה שלו. אז קשרו גם את רגליו עם החבל. הקופים, שהתפזרו קודם בפחד גדול כשהם נופלים זה על זה, ראו אותו עכשיו קשור היטב והתחילו להתקרב בזהירות. הם הביטו עליו בפחד ורעד.

"התגברנו עליו" אמר החייל שנבעט קודם "אך הוא יצור אכזרי וצריך לסגור אותו בגן החיות בכלוב חזק ביותר."

הם הובילו את זינגלה האומלל לגן הזואולוגי המלכותי, שמו אותו בכלוב גדול, בעל סורגים עבים, ואת הדלת נעלו בשני מנעולים גדולים. לא עבר זמן רב והקופים מכל הארץ שמעו על היצור המוזר שנתפס והובא לגן החיות. קהל

התחיל לדחוף אותו במקל, כדי שיעמוד.
"הפסק!" קרא השבוי המרוגז, תפס את קצה
המקל מידו של השומר ונתן לו בו מכה חזקה
בראש.

כל הקופים-גברות התחילו
לצעוק וקופים-גברים קראו
"איזה אופי מכוער ליצור
הזה!"
קופים-ילדים התחילו לזרוק
בוטנים בין סורגי הכלוב
וזינגלה, שנעשה כבר רעב,
אסף ואכל אותם. זה שעשה
מאוד את הקטנים והם פרצו
בצחוק.
בסוף הופיעו שני קופים
בעלי ארשת חמורה,
שערות שיבה, מעילים
שחורים ועניבות לבנות. הם
ניגשו לכלוב והקהל פנה

להם דרך בכבוד.
"אז זהו היצור המוזר" אמר אחד מהם כשהוא

גדול התאסף סביב הכלוב של זינגלה כדי
להביט עליו.
"הוא כל כך מתוק" אמרה גברת-קופה
שהחזיקה שמשיה ירוקה בידה וצעף סגול
מעל פניה.
"מתוק?" נהם גבר-קוף שעמד לידה "הוא
היצור המכוער ביותר שראיתי אי-פעם! אין לו
כמעט שערות על גופו, אין לו זנב והסנטר
שלו קטן. אני מתפלא מאין יכול להגיע יצור
כזה."
"אולי הוא אחד מאותם היצורים שמהם
התפתח הגזע שלנו" אמר צופה אחר
"המדענים אומרים שהתפתחנו מיצורים
פרימיטיביים מהסוג הזה."
"חס ושלום!" קרא קוף מגונדר, בעל צווארון
גבוה וכובע שנדחף לעיניים "אילו האמנתי
שיצור כזה הוא אחד האבות הקדמונים שלנו,
הייתי מאבד את עצמי לדעת מיד!"
זינגלה ישב על רצפת הכלוב וניסה לנחש מה
יקרה לו בארץ הקופים. עכשיו, אחד
השומרים שרצה להראות את הסמכויות שלו,

דבר מה לאכול? או שהנכם מאמינים כי אוכל להתקיים רק על בוטנים?"

הקופים שלא הבינו אותו לא שמו לב לשאלתו. אך אחד הקופים-מלומדים אמר "נשמע מין צליל חלק ומתחלף בדיבורו, שמסמן אולי, כי יש לו כאין שפה כלשהי. אילו היה לי זמן לחקור את היצור, יתכן והייתי לומד איך הוא מתקשר עם יצורים דומים לו. אכן, יתכן שזו החוליה החסרה."

מאחר שהפרופסורים לא למדו עדיין את שפתו, הנסיך זינגלה נשאר רעב. הקופים זרקו לו כמה אגוזי קוקוס לכלוב, אך הוא לא הכיר אותם ומאחר שלא הצליח לשבור את קליפתם החליט שהם לא טובים לאכילה. עברו ימים ולמרות שהמונים באו לראותו בכלוב, זינגלה האומלל נעשה רזה וחיוור מאוד, כי לא קיבל מספיק אוכל, והמשך הכליאה העציב אותו מאוד.

"אילו רק יכולתי לברוח ולמצוא דרך לעמק של אבי" בכה "אסכים להעיף רק עפיפונים קטנים."

מרכיב משקפיים על אפו "האם אתה מזהה את המין הזה, פרופסור?"

הקוף הזקן השני הסתכל בהקפדה על הנסיך ואמר "לא זכור לי שראיתי אי-פעם דוגמה של הזן הזה קודם. אבל אחד מספרי מדע שלנו מזכיר חיה אלמונית קרויה 'הומו פקוליאריס' וללא ספק זהו אחד מהמשפחה הזו. אכתוב מאמר על היצור הזה ואטען שהוא 'הומו' וללא ספק מאמר כזה יעורר תדהמה בעולם המדע."

"ראו" קרא פתאום הנסיך זינגלה כשהוא נעמד ומנער את סורגי הכלוב "האם תתנו לי

לעתים קרובות התחנן שיתנו לו ללכת, אך הקופים רק צעקו "הפסק לקשקש" ודקרו אותו במוטות חדים. חייו של הנסיך הפכו לסבל גדול.

כעבור שבועיים הוקל לזינגלה, כי הקופים

תפסו בהמות קטן

והביאו אותו לגן החיות

המלכותי. מאז קהל

הקופים עזב את הכלוב

של הנסיך, והם

והתחילו עכשיו

להתאסף סביב

התופעה החדשה.

חייו היו עכשיו שקטים

יותר, והנסיך זינגלה

התחיל לתכנן דרכים

לברחה ממאסרו.

תחילה ניסה לשבור

את סורגי הברזל, אך

אלה היו עבים וחזקים מדי. ואז התחיל לנער

בחוזקה את דלת הכלוב, אבל המנעולים

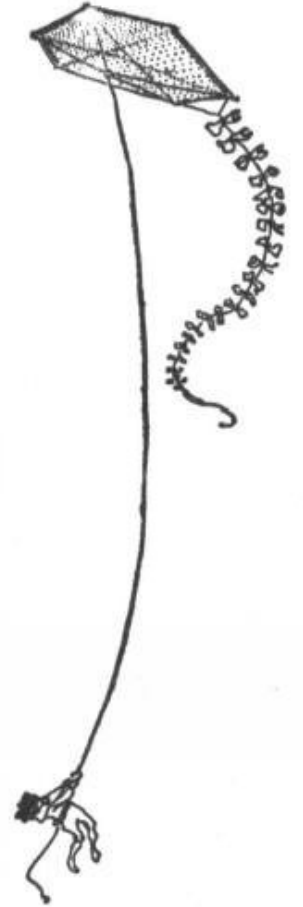
החזיקו היטב ולא ניתן היה לשבור אותם. האסיר התייאש כליל, נשכב על רצפת הכלוב ובכה מרות.

פתאום שמע מהומה ליד הכלוב של הבהמות הקטן. כדי לראות מה הסיבה הנסיך ניגש לסורגי הכלוב, ואז התברר לו כי הוא יכול לשים את ראשו בין שני המוטות, כי מרוב רעב והשפלה נעשה קטן בהרבה מאשר ברגע שהקופים תפסו אותו.

הוא ציפה שאם ראשו יכול לעבור בין הסורגים, יוכל לדחוף גם את גופו. לכן התחיל להתאמץ ולדחוף את עצמו בין המוטות עד שבסוף הצליח וקפץ בשלום לאדמה. כשהרגיש כבר חופשי, התחיל הנסיך לרוץ במהירות לעץ, שעליו השאיר את העפיפון. אלא שבדרך ראו אותו כמה קופים קטנים והקימו מהומה כזו שכעבור רגע כמאה קופים רדפו אחריו.

אך לזינגלה היה יתרון מסוים והגיע לעץ לפניהם. מהר טיפס לענף שעליו קשר את העפיפון, שחרר את החוט מהענף וכרך אותו

סביב מותניו. ואז העיף את העפיפון בכשרון
רב אל תוך הרוח הצפונית חזקה שנשבה
בדיוק אז. העפיפון נתפס על
ידי הרוח והתעופף לשמיים,
כשהוא מושך את הנסיך
אחריו.
היה לו מזל גדול שהצליח כך
להתחמק, כי כעבור רגע
עשרות קופים טיפסו על העץ
וכמעט והצליחו לתפוס את
רגליו, אבל הוא כבר
התרומם באוויר.
ובאמת, הפתעתם הייתה כה
גדולה שעמדו כולם והביטו
אחריו עד שהנסיך זינגלה
נעשה נקודה קטנה בשמיים
שמעליהם, ובסוף נעלם

כליל.

זה היה הדבר האחרון שזינגלה ראה מהארץ
המוזרה של הקופים, כי הרוח הביאה אותו
ישר לעמק מו. כאשר מצא את עצמו מעל

ארמון המלך, הוציא את האולר שלו מהכיס,
חתך את חוט העפיפון ונפל, ראשו קדימה,
לבריכת רפרפת קטנה שבחצר האחורית של
הארמון. הוא צלל תחת אי צף של קצפת
ונעלם.

נופסד, ראש לשכת המלך, שישב על גדת
הבריכה, נבהל מאוד למראה זה ומיד רץ
למלך, כדי לספר שמטאור חדש נפל לבריכה
והרס אחת האיים הצפים.

המונרך, בלווית אנשי חצר אחדים, מיהרו מיד
אל הבריכה ושם ראה את הנסיך זינגלה
כשהוא שוחה אל החוף. המלך שמח מאוד
כשראה את בנו הבכור האבוד וחיבק אותו
חזק בזרועותיו. אבל מיד אחר כך הצטער, כי
פרוות הסמור היפה ביותר שלו התלכלכה
כולה ברפרפת ולא ניתן היה ללבוש אותה
שוב, אלא אחרי ניקוי יסודי.

המלך והנסיך החליפו את בגדיהם ושמחה
גדולה שררה בכל העמק. מובן שהדבר
הראשון שרצה זינגלה היה משהו סביר
לאכול, ותוך זמן קצר הוא ישב כבר לשולחן

עמוס בכל הדברים הטעימים, קטופים ישר
מהעצים.

תושבי העמק התאספו סביבו וביקשו שיספר
על הרפתקאות שלו. ההפתעה שלהם הפכה
לאימה, כששמעו כי נתפס על ידי קבוצת
קופים ונכלא בכלוב כמו חיה מסוכנת.
אומרים שניסיון הוא מורה טוב ביותר, אך גם
אכזרי מאוד. הנסיך זינגלה הכיר עכשיו
מספיק ארצות זרות ונהנה להישאר בעמק
היפה שלו. שנים עברו עד שניסה שוב להעיף
עפיון, ושמו לב לכך שהיה זה רק עפיון
קטן, קטן מאוד.